

Hai vợ chồng cùng đi làm, lại vác theo hai đứa con đi gửi nhà trẻ, lê thê lếch thếch thật mệt. Nhu cầu bà ngoại sang gấp để trông cháu càng cấp bách, chúng tôi vận đầu bức trán nghĩ kế làm sao cho sở Ngoại Kiều ở Berlin đóng dấu cho vào.

Chắc nhân duyên đã chín mùi, hôm ấy tình cờ, chồng tôi đọc báo thấy ông thị trưởng Berlin bỏ nhiệm sở để ứng cử chức vụ tổng thống. Ông mới lên thay thế, hôm nay có giờ tiếp các đồng bào gặp khó khăn muốn khiếu nại. Chỉ đợi có thế, tôi hiên ngang đến Tòa Đô Sảnh lấy số ngồi chờ, chờ hoài chờ mãi từ hai giờ chiều đến gần bảy giờ tối vẫn chưa tới phiên.

Trong thời gian chờ đợi, tôi ngắm nghía tòa nhà, nơi một vị tổng thống đẹp trai của xứ Mỹ đã tuyên bố một câu bất hủ : Tôi là một người dân Berlin. Trên lan can của Tòa Đô Sảnh, trước bao tiếng reo hò của hàng vạn người dân Tây Bá Linh, khi bức tường ô nhục vừa mới dựng lên.

Sắp đến giờ đóng cửa, tôi là người chót được ông Tân Thị Trưởng bắt tay tiếp chuyện. Sau một màn kể lể, tâm trạng người con một duy nhất muốn được gần mẹ thiết tha như thế nào, làm ông ta cảm động, giới thiệu một nhân viên trong đảng của ông lo vấn đề này.

Vài tuần sau, mẹ tôi được thông hành và chiếu khán đến Berlin.....

(Trích trong đoạn văn „Con là hơi thở của Mẹ“ của Hoa Lan.)

Die glückliche Tochter am Tag der Wiedervereinigung, 03.Oktober 1989 in Berlin.

Người con gái hạnh phúc bên Mẹ nhân ngày Thống Nhất xứ Đức, 3 tháng mười 1989 ở Berlin.

Am Tag der Wiedervereinigung, 03.Oktober 1989 in Berlin.

Ngày Thống Nhất xứ Đức, 3 tháng mười 1989 ở Berlin.

